

«Quim Vallmajó va posar la veritat per davant de la vida i la mort»

Joan Carrero Saralegui, president de la Fundació S'Olivar i expert en el conflicte als Grans Llacs

Carme Munté

El lloc web de la Fundació S'Olivar, en el qual la manipulació informativa sobre el conflicte als Grans Llacs ocupa un espai destacat, ve encapçalat amb una frase de Mahatma Gandhi. Una frase que Joan Carrero Saralegui, president de la Fundació, ha fet seva: «Em sento germà de tots i, per ser feliç, tinc necessitat de veure feliç el més petit de tots els meus semblants.» «Precisament per això», diu Joan Carrero, «darrerament estic prenent consciència que no podré ser feliç en aquesta vida davant tanta injustícia i que, acompanyant les víctimes, he de trobar un reducte íntim de felicitat que ningú no em pugui robar...» Seguint l'exemple de Jesús, que mai no va callar davant les injustícies, Joan Carrero continua desvetllant noms, cognoms i interessos ocults darrera del conflicte que des de fa vint anys es desenvolupa a Rwanda i a la RD del Congo.

El missioner empordanès Joaquim Vallmajó, Pare Blanc, va ser assassinat a Rwanda el 1994. Després d'ell van venir altres assassinats d'espanyols: el 1996, quatre germans maristes; el 1997 la cooperant manresana Flors Sirera i dos membres més de Metges del Món, i el 2000 el sacerdot diocesà de Sant Sebastià Isidro Uzcudun. Per què s'havien convertit en testimonis incòmodes per als membres de l'Exèrcit Patriòtic Rwandès, sota l'autoritat del general tutsi Paul Kagame?

Totes aquestes morts estan relacionades perquè es tractava d'eliminar testimonis. En el meu darrer llibre, *La hora de los grandes «filántropos»* (Editorial Milenio), transcripció íntegra una carta de Paul Kagame en la qual diu que és fonamental eliminar la mirada occidental en aquest conflicte perquè entorpeix el seu pla sobre el Congo. Per tant, calia eliminar totes aquestes mirades lúcides de gent com Joaquim Vallmajó, Flors Sirera..., que coneixien els crims i la manipulació informativa de l'FPR (Front Patriòtic Rwandès). En aquest sentit, Josep M. Bonet, amic personal de Joaquim Vallmajó, va testificar davant del jutge que el missioner català els feia arribar informacions perquè Amnistia Internacional o *El País* sabessin que «els tutsi han llançat una campanya mundial de DESINFORMACIÓ per fer creure que ELS BOTXINS SÓN LES VÍCTIMES I LES VÍCTIMES, ELS BOTXINS [les majúscules són del mateix P. Vallmajó]».

Van ser assassinats per la seva voluntat de donar a conèixer la veritat del que realment estava passant a l'Àfrica dels Grans Llacs?

Quim Vallmajó, fidel a l'estil de Jesús de Natzaret, va posar el testi-

moni de la veritat per davant de l'eficàcia, de la vida i la mort. Per això va tenir diferents enfrontaments amb membres de l'FPR abans de ser assassinat. Cal tenir en compte que no s'hauria pogut fer el que es va fer a Rwanda, primer, i al Congo, després, si no hi hagués hagut una propaganda massiva que va confondre el món. Si en un moment donat apareixia una veu autoritzada com la del P. Vallmajó, sense interessos en el conflicte i que donava sortida internacional a la seva denúncia que l'FPR cometia massacres ferotges, s'havia d'eliminar.

Sense testimonis molestos, l'FPR va poder dur a terme el seu pla macabre...

Després de l'atemptat contra els presidents de Rwanda i Burundi el 1994, l'FPR va dur a terme a la zona la neteja ètnica més gran després de la Segona Guerra Mundial. A partir del 1996 comença la conquesta del Congo, que és el país que realment interessava als grans *lobbies* internacionals que havien finançat i dut al poder l'FPR. En els primers dies de l'atac és assassinat l'arquebisbe de Bukavu, el qual a les seves cartes havia denunciat la presència de militars nord-americans a la zona.

Malgrat ser assassinats, el testimoni d'aquests «màrtirs» continua ben viu.

Van aconseguir silenciar la seva veu, però el temps i la història sempre col·loquen les coses al seu lloc. Els temps de Déu no tenen els mateixos ritmes que el poder de la mentida i la violència, que és d'una eficàcia molt immediata.

El febrer del 2005 el Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs, va presentar una querrel·la. Els culpables, però, encara no estan a la presó.

El jutge de l'Audiència Nacional Espanyola va dictar quaranta ordres d'arrest, però el Govern espanyol va aturar la querrel·la a petició dels Estats Units. Recentment *Wikileaks* va fer públics cinc cables que es van intercanviar el Departament d'Estat americà amb l'ambaixador nord-americà a Madrid. Queda molt evident que l'ambaixador tracta els alts polítics espanyols del Ministeri d'Exteriors com a subordinats. Els dona ordres i els diu que cal

«Kagame és, en aquests moments, el criminal de masses que assegura un preu baix en els mercats a les grans empreses»

«Els Estats Units cerquen a qualsevol preu l'hegemonia política i econòmica mundial suficient per contenir les potències emergents»

aturar aquesta querrel·la. També queda evident com el Govern espanyol interfereix la justícia. És una violació dels criteris democràtics més elementals.

Pot passar que Kagame s'assegui finalment al banc dels acusats?

Kagame és, en aquests moments, el criminal de masses que assegura un preu baix en els mercats a les grans empreses. Comet barbaritats —ha tornat a envair el Congo des de fa uns mesos—. El coltan i les matèries precioses del

Congo, que surten a través de Rwanda, són molt més barates amb aquesta extracció il·legítima i criminal que si el Congo fos amo dels seus recursos i competís en els mercats. Per tant, fins ara, als Estats Units li ha anat molt bé la complicitat de la minoria tutsi a la zona, però ara han començat els conflictes interns. Ara els Estats Units tenen un dilema entre si continuar mantenint un extremista tan bàrbar com és Kagame o donar suport a gent del seu entorn immediat que l'està abandonant. De fet, molts dels seus col·laboradors més propers són testimonis en la nostra querrel·la, com el secretari general del partit de Kagame, cap de presidència i exambaixador a Washington, que ha declarat que va ser Kagame qui va abatre l'avió presidencial el 6 d'abril del 1994 i va posar en marxa el pla macabre de dominar tota la zona dels Grans Llacs. Tots aquests excol·laboradors de Kagame han constituït un partit de tutsis amb

la voluntat de treballar plegats amb la majoria hutu.

Des de la seva visió, com s'imagina la situació d'aquí a uns anys?

Els pobles tenen processos de maduració imparables. Podrem veure en uns anys coses totalment diferents de les que hi ha ara. Podrem parlar fins i tot d'eleccions o d'un procés de transició semblant a Burundi.

La tesi del seu primer llibre, *Àfrica, la madre ultrajada*, és que no es pot entendre el conflicte dels Grans Llacs només en clau ètnica, sense tenir en compte els grans interessos internacionals. En el seu segon llibre, *La hora de los grandes «filántropos»*, fa un pas més.

Investiguem per on investiguis, tot conflueix en un únic punt: les grans «famílies» de financers «filantrops» que controlen els Estats Units, i l'Occident, cerquen a qualsevol preu l'hegemonia política i econòmica mundial suficient per contenir les potències emergents com són la Xina i Rússia. Però si es continua en aquesta línia, no hi haurà supervivència de la nostra espècie, com diu algú tan autoritzat com Chomsky, considerat pel *The New York Times* «el pensador contemporani més important».